

holdtes i det oprindelige Lovforslag, og vi ere da gaaede med til i højere Grad at overlade Kontrollen til det almindelige Politi. Handelsstanden vil neppe have nogen særlig Fordel deraf, men det er i alt Fald et Ønske fra Handelsstanden, som man hermed har imødekommet, og naar man har ment at kunne gøre det uden at risikere, at Kontrollen blev mindre effektiv, var der ingen Grund til at unnlade det.

Det samlede Resultat af de indirekte Skattelove er, naar vi tage Kultoldens Bortfalden med, altsaa, at der paa disses Omraade kræves et Beløb, der er over 1½ Mill. Kr. mindre end oprindeligt paatænkt, og dette Beløb staaer i et meget passende Forhold til den Nedgang, som har fundet Sted paa de direkte Skattekravs Omraade.

Naar jeg nu, da vi staa ved Slutningen af en finansiell Periode, ser tilbage paa de 10—11 Aar, der ere gaaede, maa jeg sige, at det, der er sket i disse 10—11 Aar paa vort Skattevæsens Omraade, er en stor Skatteomlægning og en Skatteforøgelse. Skatteomlægningen har vist i den Retning, at man har flyttet Millioner, som hvilede paa Livsfornödenheder, over paa saadanne Artikler, som i egentligste Forstand maa siges at være Luksus, fordi de kun bruges af dem, som have Raad dertil eller i alt Fald give sig Raad dertil, saadanne Ting altsaa, som ikke bruges i alle Hjem, og Skatteforøgelsen er fremkaldt ved, at man paa de civile Budgetter stærkt har forøget Udgifterne og været nødt til at forøge dem. Jeg vil ikke her nævne mange Tal, fordi jeg ved, at Tal ere vanskelige at fastholde og ikke interessere stærkt, men jeg tager tre Hovedposter, der karakterisere disse 10—11 Aars Lovgivning. Man har forøget Udgifterne til sociale Formaal, til gamle, syge og fattige med et Beløb af over 10 Mill. Kr., man har forøget Udgifterne til Erhvervslivets Fremme med et Beløb af 5½ Mill. Kr., og man har forøget Udgifterne til Fremme af vor Folkeskole- og Fagskoleundervisning med et Beløb af 3½ Mill. Kr. Vi have altsaa paa disse tre Hovedposter en Udgiftsforøgelse, der udgør i det mindste 19 Mill. Kr., og at der til Dækning af denne stærke Udgiftsforøgelse har maattet tilvejebringes nye Indtægter, giver sig selv. Overfor disse 19 Mill. Kr. andrage de samlede nye Skatter, som vi dels have faaet, dels i dette Øjeblik staa i Færd med at vedtage, kun et Beløb af 14 Mill. Kr., idet jeg ikke regner med, at man i Fjor satte Taksten for Jernbanerne noget op. Det er ikke en Skatteforøgelse, at man vil køre hurtigere og be-

kvemmere paa vore Jernbaner og selvfølgelig maa betale derfor. Altsaa, fordi vi paa disse tre store Omraader have forøget vore Udgifter med 19 Mill. Kr., have vi været nødt til at paalægge Befolkningen nye Skatter til et Beløb af 14 Mill. Kr. Jeg tror, at den Fordeling, der er foretaget af disse Skatter, er saaledes, at de ikke ville føles stærkt trykkende af Befolkningen, og jeg lykønsker Regeringen til Løsningen af denne store og vanskelige Opgave. Det var ikke en Partisejr, der skulde vindes i denne Sag, det var en saare vanskelig Opgave, der skulde løses, og denne Opgave synes nu at være løst i fredelig Forhandling og ved fredelig Forhandling mellem Rigsdagens to Ting. Jeg anbefaler det høje Ting at vedtage den Indstilling, der foreligger fra Fællesudvalgets store Flertal. Jeg tror, at denne Indstilling ogsaa ude i den store Befolkning vil vække Tilfredshed.

Bang: De Forhandlinger, der ere gaaede forud for dette Skattelovsforlig, have været meget langvarige og sikkert saare svære og bevægede. Det er ganske forstaaeligt og naturligt, at den højtærede Finansminister og hans Parti have ømmet sig, have søgt at hale Tiden ud og tænkt over, om der ikke var nogen Mulighed for at slippe nemmere fra det. Men man maatte nu til det omsider, og det maa indrømmes, at da det kom til Stykket, tog han Skridtet med en anerkendelsesværdig Resoluthed. Naar man læser de Ændringsforslag, som nu foreligge, og som ere anbefalede af Regeringen og Regeringspartiet, kan man ikke undgaa at tænke paa Kong Henrik, der knælede i Canossas Borggaard. Det gik, som det maatte gaa. Hvor skulde vel ogsaa Venstres Regering have været i Stand til med Kraft og Eftertryk at hævde sig overfor Højre i disse Forhandlinger, naar den er saa afhængig, som den er, af Højre, naar vel en Snæs afdens Mænd her i Tinget sidde paa Højres Stemmer, og naar det, Regeringspartiet fremfor alt maa frygte, er den Situation, som vilde indtræde, hvis en virkelig stor Konflikt indtraadte. Venstre maatte give efter for Højres Krav, og det er Højre, som har dikteret Fredsbetingelserne, det er Højres Love, vi nu skulle til at gennemføre, det er Højre, som nu staaer med Sejrens Palmer i Hænderne, om end ganske vist Højres Stilling ikke har været netop flatterende. Det gør jo ikke noget heroisk Indtryk, at se Højre begynde med at slaa i Bordet og sige: Ikke en Øres For-